

Comemorarea Domnului nostru

Comemorarea Domnului nostru

Acum aproximativ 3.600 de ani, poporul Israel a primit instrucțiuni să ia sângele mielului de Paște și să-l pună pe ușorii caselor lor, apoi să intre înăuntru și să rămână acolo pentru restul nopții. Instrucțiunile date israeliților erau clare și era ușor pentru ei să le respecte.

Același lucru ni s-a întâmplat și nouă când L-am acceptat pe Isus ca Mântuitor personal și am aplicat simbolic sângele pe ușorii inimilor noastre. Acesta a fost începutul călătoriei noastre.

NOAPTEA PAȘTELUI

În acea noapte, după ce mielul de Paște a fost sacrificat și sângele a fost aplicat pe ușorii caselor lor, israeliții au intrat în casele lor și au închis ușa. Acum urmau să mănânce mielul de Paște după ce a fost prăjit, și toți erau uniți ca o familie în această întreprindere. Ei ilustrau modul în care frații din această noapte a Veacului Evanghelic sunt aduși împreună de Mielul lui Dumnezeu și, sub sângele mielului, se bucură de meritul sacrificiului său. Ne amintim de Psalmul 133, care spune: „Iată , cât de bine și cât de plăcut este ca frații să locuiască împreună în unitate!” (Psalmul 133:1). Israel, în familiile sale, s-a adunat în acea noapte într-o comuniune sfântă, fericită și pașnică.

Cea mai importantă parte a acestei ceremonii era stropirea cu sânge a stâlpilor ușilor caselor. Aceasta simboliza mântuirea prin sânge, care este temelia întregii vieți creștine. Isus, care „a purtat în trupul Său, pe cruce, păcatele noastre” (1 Petru 2:24), este Mielul pascal al cărui sânge a fost vărsat pentru a ne răscumpăra. (1 Petru 1:19). Isus a fost făcut „păcat pentru noi, care nu am cunoscut păcatul, ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El”. (2 Corinteni 5:21). Cât timp a fost pe pământ, Isus a fost deosebit de atent la cei aflați în suferință, la săraci, la orbi, la mutilați și la leproși. Toată omenirea beneficiază de răscumpărare, indiferent de statutul social. Sângele Mielului face posibilă legătura noastră cu Dumnezeu și între noi. El este centrul unității.

NEVOIA DE A NE ADUNA

Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20). Suntem adunați de Duhul Sfânt, iar Cristos este motivul întâlnirii noastre. Astfel de adunări sunt caracterizate de sfințenie. Duhul Sfânt ne poate aduna numai la Cristos. El nu ne poate aduna la un nume, o rânduială, un sistem sau o asociație, ci numai la Cristos glorificat în ceruri. Este o „turmă mică” care este adunată. Isus a spus: „Dacă cineva Mă iubește, va păzi cuvintele Mele.” (Luca 12:32; Ioan 14:23). Dovada iubirii noastre pentru Isus și pentru Dumnezeu este în împlinirea lucrurilor pe care El ne poruncește să le facem în Cuvântul Său. Cei care se dăruiesc lui Dumnezeu și îl urmează pe Cristos nu ar trebui să mai dorească să facă voia lor,

care interferează cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în noi.

În noaptea Paștelui original, când toate familiile lui Israel erau adunate în casele lor, s-au adunat în jurul unui miel prăjit – un miel care fusese supus acțiunii focului. Instrucțiunile din Exodul 12:8,9 sunt foarte explicite: „În noaptea aceea vor mânca carnea prăjită la foc, cu azimă și cu ierburi amare. Să nu mănânce din ea crudă, nici înmuiată în apă, ci friptă cu foc; capul ei cu picioarele și cu măruntaiele ei.”

Mielul prăjit ilustrează modul în care Isus, adevăratul Miel al Paștelui, s-a supus acțiunii focului – „încercări aprige” timp de trei ani și jumătate de slujire. Aceasta era o parte atât de importantă a ilustrației, încât Israelului i s-a spus să nu mănânce din el crud sau înmuiat în apă.

ÎNLĂTURAREA ALUATULUI

Instrucțiunile pentru consumarea mielului de Paște se aplică și participării noastre la Mielul de Paște mai mare. Israelii trebuiau să-l mănânce cu pâine nedospită. Aluatul este un simbol al răului și al păcatului. În Cuvântul lui Dumnezeu, el nu este folosit niciodată pentru a simboliza ceea ce este pur, sfânt sau bun. Sărbătoarea pe care Israelul trebuia să o țină împreună cu Paștele se numea Sărbătoarea Azimelor. După cum îi instruia Israelul Exodul 12:15: „Șapte zile să mâncați azime; chiar din prima zi să scoateți aluatul din casele voastre.”

Acest lucru avea scopul de a ilustra separarea lui Israel de păcat. Apostolul Pavel ne spune: „Scoateți, dar, aluatul cel vechi” (1 Corinteni 5:7). Pavel nu

spune: „Încercați să scoateți aluatul cel vechi”. Dimpotrivă, el este categoric și spune: „Faceți-o”. Carnea noastră poate interfera cu un astfel de program. Apostolul a recunoscut acest lucru când a scris: „Vreau să fac ce este drept, dar nu pot. Vreau să fac ce este bine, dar nu fac. Nu vreau să fac ce este rău, dar o fac oricum. Dar dacă fac ceea ce nu vreau să fac, nu eu sunt cel care face răul, ci păcatul care locuiește în mine. Așadar, constat că această lege este în vigoare: deși vreau să fac binele, răul este chiar acolo, cu mine” (Romani 7:19-21). Cu toate acestea, trebuie să depunem toate eforturile pentru a îndepărta păcatul și răul.

Israel trebuia să facă acest lucru timp de șapte zile. Șapte reprezintă completitudinea. Creștinul trebuie să alunge răul în mod și să trăiască în sfințenie. Dumnezeu nu poate tolera răul în gânduri, cuvinte sau fapte. Așa cum ne amintește apostolul Ioan, vorbind despre Dumnezeu: „Dacă spunem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu facem adevărul.” (1 Ioan 1:6). Mai târziu, el a spus: „Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Carnea continuă să se afirme, dar prin harul lui Dumnezeu putem să o ținem sub control. Ioan continuă: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

De multe ori, suntem luați prin surprindere și putem spune sau face ceva greșit. În astfel de situații, trebuie să apelăm imediat la Avocatul nostru, așa cum ne amintește Ioan: „Vă scriu aceste lucruri

pentru ca să nu păcătuiești. Și dacă cineva păcătuiește, avem un Avocat la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). Noua minte care se dezvoltă caută perfecțiunea. Cu toate acestea, creștinul individual nu poate fi perfect până când nu primește un trup nou perfect. După cum spune Ioan: „Știm că oricine este născut [zămislit] din Dumnezeu nu păcătuiește” (1 Ioan 5:18). Ioan ne spune că cei care au fost zămisliți din Dumnezeu nu păcătuiesc în mod voit. Ei nu simpatizează cu păcatul. Ei curăță aluatul vechi.

MÂNCAREA MIELULUI DE PAȘTE

Israelitii nu au fost mântuiți prin mîncarea pâinii nedospite, ci prin sângele mielului de Paște. La fel, creștinul nu este mântuit prin sfințenia practică, ci prin sângele lui Isus. Cu toate acestea, oricine continuă să facă răul și să păcătuiască, prin practică sau prin principiu, nu va avea o adevărată comuniune cu Isus și nu se va bucura de mîntuirea Lui. Cei care primesc beneficiile răscumpărării și aparțin adunării lui Dumnezeu trebuie să fie sfinți, dar trebuie să recunoască că mîntuirea lor este prin har, și nu prin sfințenia lor.

IERBURILE AMARE

Mielul pascal trebuia mîncat cu ierburi amare. Acestea reprezintă experiențele amare ale poporului Domnului, care sunt legate de experiențele lui Isus, reprezentate de mielul prăjit. „Dacă suferim [împreună cu El], vom și domni împreună cu El” (2 Timotei 2:12). „Trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu prin multe necazuri” (Faptele Apostolilor

14:22). S-a profețit despre Isus: „El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne aduce pacea a fost asupra Lui, și prin rănila Lui suntem vindecați” (Isaia 53:5). Nu suntem vindecați prin propria noastră sfințenie.

Apostolul Pavel, vorbind despre jertfele din Cortul Întâlnirii, ne spune: „De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu sângele Său, a suferit în afara porții . Să ieșim, dar, în afara taberei, purtând ocară Lui.” (Evrei 13:12,13). Astfel, trebuie să mâncăm din mielul prăjit cu ierburi amare ale încercărilor și necazurilor.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, suntem capabili să ne răstignim trupul (Galateni 5:24). La fel ca apostolul Pavel, încercăm să ne disciplinăm trupurile (1 Corinteni 9:27). Trebuie să facem acest lucru pentru a putea auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:21).

Pe măsură ce Israelul se hrănea cu mielul, era pregătit pentru călătorie. Era gata să părăsească Egiptul. Nu mai avea să se asocieze niciodată cu egiptenii. Trebuia să mănânce în grabă, cu toiagul în mână. Toate acestea ilustrau modul în care viața noastră trebuie să fie caracterizată de destinul nostru viitor ca moștenitori împreună cu Cristos în împărăția Sa viitoare. Toiagul ilustra dependența noastră, sprijinul nostru în Dumnezeu pentru călătorie. Toate acestea au fost posibile prin sângele Mielului. Așa cum Dumnezeu ne-a adus împreună în unitate prin Cristos, tot așa ne va călăuzi în călătoria noastră spre țara promisă, Canaanul ceresc.

„ÎN AMINTIREA MEA”

Este obiceiul lumii să comemoreze zilele de naștere ale eroilor și ale marilor personalități, în timp ce momentul și circumstanțele morții lor sunt, de regulă, uitate în mare măsură. Probabil că motivul principal pentru este că realizările care îi fac mari sunt limitate la perioada în care sunt în viață, în timp ce moartea le pune capăt carierei. Dar în cazul lui Isus, această ordine a lucrurilor este inversată. Este adevărat că nașterea lui este comemorată în fiecare an de milioane de oameni, dar indicațiile sale specifice erau ca discipolii săi să comemoreze moartea sa. El nu a lăsat nicio instrucțiune cu privire la sărbătorirea nașterii sale.

Desigur, era esențial ca Isus să se nască în lume ca ființă umană pentru a fi Mântuitorul rasei căzute, dar moartea sa a fost cea care a adus mântuirea. Obiectivul principal al Primei Veniri a Domnului a fost îndeplinit prin moartea sa. Viața sa a fost inspiratoare; învățăturile sale au avut efecte de lungă durată asupra comportamentului uman; miracolele sale au fost o binecuvântare pentru cei care au beneficiat de ele; profețiile sale au oferit o previziune exactă a multor evenimente remarcabile ale epocii; dar misiunea sa pe pământ ar fi fost în mare parte în zadar dacă nu ar fi fost moartea sa. Realizările tuturor celorlalți oameni au fost întrerupte de moarte, dar serviciul Domnului a atins cea mai mare eficacitate prin moarte.

Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care voia lui Dumnezeu este ca poporul său să comemoreze

moartea lui Isus. Este extrem de important să ținem mereu în minte necesitatea morții lui Isus și faptul că numai datorită acesteia avem privilegiul de a ne bucura acum de speranța e a a vieții prin el. Este important ca noi, ca urmași ai Domnului, să ne amintim de moartea lui, deoarece Scripturile ne invită să murim împreună cu el. La fel ca în cazul lui Isus, și în cazul creștinilor, slujirea lor este desăvârșită în mod victorios numai atunci când și-au îndeplinit cu credincioșie lucrarea de sacrificiu, chiar până la moarte. Apocalipsa 2:10

ZILE MEMORABILE

Ultimele zile din viața pământească a lui Isus au fost zile importante. În timp ce El înțelegea semnificația evenimentelor care se succedeau rapid, ucenicii Lui erau în mare măsură incapabili să înțeleagă semnificația lor. Israelul era complet orb la faptul că cea mai importantă istorie din toate timpurile se scria atunci în Iudeea. În acele zile dramatice, Isus a intrat pe porțile orașului Ierusalim, prezentându-Se Israelului ca Rege și Mesia prevestit.

După aceea, El i-a alungat pe schimbătorii de bani din Templu. Ucenicii Lui L-au întrebat pe Muntele Măslinilor, întrebându-L despre semnele celei de-a doua „prezențe a Lui și despre sfârșitul veacului” (Matei 24:2,3). El a sărbătorit Cina Paștelui cu ucenicii Săi în camera de sus. Iuda s-a înțeles să-L trădeze în mâinile răutăcioase ale dușmanilor Săi. A urmat scena agonizantă d , din Grădina Ghetsimani; trădarea care a urmat; judecata în fața marelui preot; negarea lui Petru; judecata în fața lui Pilat și Irod;

biciuirea; batjocura; și, în final, răstignirea. Acestea au fost evenimentele care au marcat ultimele zile ale celui mai nobil binefăcător al omenirii. Pentru ucenici, ele au însemnat, mai întâi, mari speranțe, apoi nedumerire și, în final, amară dezamăgire. Pentru mulți dintre evrei, aceste evenimente nu erau decât consecințele firești ale eforturilor greșite ale unui fals pretendent care încerca să fie acceptat ca Mesia promis al Israelului și care a fost tratat în mod corespunzător de către conducătorii „legitimi” ai vremii sale. Numai Isus a înțeles ce se întâmpla, iar cunoașterea sa a contribuit la capacitatea sa de a suporta procesul și de a duce la bun sfârșit lucrarea pe care Tatăl său Ceresc i-o încredințase.

DOMNUL DISPREȚUIT

Isus nu fusese niciodată popular printre cărturari și farisei. Unii dintre ei fuseseră impresionați de comportamentul și învățăturile sale, dar ca grup, ei îi fuseseră ostili încă de la începutul slujirii sale altruiste și nu pierduseră niciodată ocazia de a face tot ce puteau pentru a-i prejudicia pe oameni împotriva lui. Dar mulți dintre oamenii de rând gândeau cu capul lor. Le plăceau cuvintele pline de har pe care le rostea Domnul d ia și erau de acord că „niciun om nu a vorbit vreodată ca acest om”. Ioan 7:46

Și mai convingătoare pentru publicul evreu în general erau numeroasele minuni pe care le făcea Domnul. Aceste binefaceri au creat un proces de raționament reflectat în cuvintele orbului care fusese vindecat. El a lăsat să se înțeleagă că nu înțelegea totul din marile binecuvântări pe care le primise, dar știa că, deși

odată era orb, acum putea să vadă. (Ioan 9:25). Mulți alții fuseseră orbi, iar acum și ei puteau vedea. În plus, erau leproși care fuseseră curățiți; ologi care fuseseră făcuți să meargă; mulți care fuseseră eliberați de duhuri rele; și morți care fuseseră înviați.

Poate că foarte puțini dintre aceștia erau capabili să înțeleagă mare parte din ceea ce învăța Domnul, dar știau că El îi binecuvântase, iar rudele și prietenii lor știau acest lucru. Prin urmare, un număr considerabil de oameni din Israel erau bine dispuși față de Isus și nu se lăsau prea ușor influențați de cărturari și farisei să se alăture eforturilor de a-l lua viața. Mai presus de toate, el era protejat de grija providențială a Tatălui său Ceresc, care îi împiedica pe dușmanii săi să-și îndeplinească planurile malefice împotriva lui până când nu venea timpul potrivit pentru ca sacrificiul său să fie consumat.

DISCIPOLII CONVINȘI

Între timp, pe măsură ce Isus făcea bine și propovăduia Evanghelia Împărăției, discipolii săi deveneau din ce în ce mai convinși de poziția sa în planul lui Dumnezeu. Când i-a chemat pentru prima dată să-l urmeze, ei au crezut că el era Mesia promis. Dar, pe măsură ce au fost martori ai minunilor sale, l-au ascultat vorbind poporului și au stat la picioarele lui, absorbind mai pe deplin spiritul și profunzimea cuvintelor sale pline de har, încrederea lor trebuie să se fi cristalizat. Nu era de mirare că Petru și-a exprimat dorința de a muri pentru Domnul său.

Cu toate acestea, ucenicii erau oameni firești, încă neînviați din Duhul Sfânt; prin urmare, nu erau

pregătiți pentru modul în care slujirea Mesia lor, Domnul lor, urma să se încheie atât de brusc. Chiar și sugestia lui Isus, care ar fi putut să-i avertizeze într-o oarecare măsură cu privire la ceea ce urma să se întâmple, a stârnit protestul vehement al lui Petru: „Depart de Tine, Doamne!” (Matei 16:22). Răspunsul lui Isus către Petru cu această ocazie conținea un sens profund, care poate fi înțeles și apreciat doar de cei născuți din Duhul. El a spus: „Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va găsi.” Matei 16:25

Cât de ciudat trebuie să fi sunat acest lucru pentru ucenici! Încă sună ciudat pentru cei care nu au fost inițiați de Duhul Sfânt în secretele planului de mântuire al Tatălui Ceresc. Cum ar putea cineva să-și salveze viața pierzând-o? Isus a făcut-o pierzându-și sau renunțând la viața sa pământească în sacrificiu. În înviere, El a fost răsplătit cu viața divină. Sacrificiul Său a fost unul voluntar, dar odată ce a intrat voluntar în acest legământ de sacrificiu, retragerea Sa ar fi însemnat moartea veșnică. Astfel, El și-a salvat viața împlinind cu credincioșie sacrificiul Său până la moarte.

Pierdându-și viața în sacrificiu, Isus a oferit și o oportunitate de mântuire pentru toată rasa lui Adam. Nu este de mirare că o caracteristică a aranjamentului divin atât de importantă și atât de diferită de cursul înțelepciunii umane căzute ar trebui să fie comemorată de poporul lui Dumnezeu! Aspectele practice și inspiratoare ale morții Domnului sunt în sine motive suficiente pentru comemorarea

evenimentului. În acest sens, moartea lui a fost o aplicare practică a principiului iubirii divine, o ilustrare a ceea ce iubirea ar trebui să facă și va face în viețile noastre dacă, la fel ca Isus, suntem conduși de ea. Dacă vrem să fim ca el, trebuie să ne dăm și noi viața – motivați de aceeași iubire care l-a determinat pe el să-și piardă viața pentru alții. Cu toate acestea, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere aspectul mai important al răscumpărării prin moartea Domnului ca Mântuitor al omului.

ACLAMAT CA REGE

Mai târziu, după ce Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor care așteptau la Cincizecime, ei au înțeles aceste lucruri pe care înainte nu le puteau înțelege deloc. Dar, chiar dacă nu înțelegeau tot ce le spunea Domnul, ei au continuat să-L urmeze. Ascultând de instrucțiunile Lui, au luat legătura cu unul dintre prietenii Lui și au procurat un măgar tânăr, pe care Isus a călărit triumfător în orașul Ierusalim ca rege al Israelului.

Ucenicii credeau că Isus era regele Israelului și se așteptau ca, la momentul potrivit, o astfel de prezentare a lui însuși să fie cu siguranță necesară. Întrebarea ridicată în mintea lor de discuția Domnului despre moarte urma să fie acum, cel puțin temporar, uitată. Așa trebuiau să stea lucrurile. Isus era rege și era timpul ca oamenii să afle acest lucru și să aibă ocazia să-l aclame ca atare. Acum le oferea această ocazie, iar ei se ridicau la înălțimea situației. Ucenicii trebuie să fi crezut că împărăția mesianică era acum aproape!

Apoi Isus s-a dus la Templu, a vindecat bolnavii pe care i-a găsit acolo și i-a alungat pe schimbătorii de bani. Acest lucru se potrivea bine cu intrarea sa regală în oraș. Entuziasmul ucenicilor a crescut și mai mult. Ei și-au manifestat entuziasmul „ ” atrăgând atenția lui Isus asupra pietrelor frumoase cu care fusese construit Templul. Probabil că aveau viziuni despre noul conducător al Israelului care urma să preia în curând magnificul edificiu. Dar entuziasmul lor a fost repede temperat de Isus, care a remarcat că va veni vremea când nu va mai rămâne piatră pe piatră în acel Templu glorios. Matei 24:2

Ce șoc trebuie să fi fost! Evident, însă, acest lucru i-a făcut pe ucenici să realizeze că mai aveau încă multe de învățat despre Mesia și planurile pentru împărăția mesianică, pentru că mai târziu îi găsim împreună cu Isus pe Muntele Măslinilor, unde îl întreabă despre timpul și semnele întoarcerii sale, a celei de-a doua prezențe și a înființării împărăției sale.

Ei nu aveau o imagine clară a ceea ce implicau întrebările lor, dar, într-o oarecare măsură, au înțeles din remarcă lui Isus că împărăția nu era atât de aproape pe cât presupuseseră. Poate că acum și-au amintit alte lucruri pe care El le spusese anterior, cum ar fi pilda nobilului care a plecat într-o țară îndepărtată pentru a primi o împărăție și apoi s-a întors. În orice caz, ei voiau să afle mai multe despre ceea ce își dădeau seama că știau atât de puțin.

Așa că i-au spus lui Isus: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii tale [greacă, „parousia” – „prezență”] și al sfârșitului lumii [greacă, „aion” – „epocă”]? (Matei 24:3). Din

aceste întrebări reiese clar că ucenicii simțeau, cel puțin vag, că Isus ar putea fi separat de ei pentru o vreme și că se va întoarce mai târziu pentru a-și stabili împărăția.

Răspunsul lung al Domnului la întrebarea lor este o profeție minunată, nu numai în ceea ce privește sfârșitul veacului, ci și condițiile generale de-a lungul veacului, începând cu căderea politicii evreiești. Dar nu există niciun motiv să presupunem că aceasta i-a luminat pe ucenici și i-a pregătit pentru evenimentele care urmau să se întâmple imediat în fața lor și în fața Domnului lor. Nu era vorba că ei nu voiau să știe sau că nu încercau să învețe. Era pur și simplu un caz în care omul natural nu era în stare să înțeleagă lucrurile Duhului lui Dumnezeu. 1 Corinteni 2:10-14

CAMERA DE SUS

Mințile ucenicilor erau acum foarte tulburate. Când s-au adunat în camera de sus, care fusese pregătită în prealabil pentru a lua parte la Paște, era ca și cum aerul însuși era impregnat cu un sentiment de tragedie iminentă. Isus le-a dat de înțeles că unul dintre ei complota să-L trădeze. Apoi a venit întrebarea plină de milă și implorare a lui : „Domnul, eu sunt acela?” (Matei 26:25). În acest context se vede demnitatea nobilă a Domnului. El știa, desigur, că Iuda era trădătorul, dar nu l-a certat, ci i s-a adresat în continuare cu „prieten” [în greacă, „tovarăș”]. Matei 26:50

Ucenicii aveau multe de învățat despre adevăratul spirit și viziune a Domnului. Punctul lor de vedere era în întregime uman și, în mare parte, unul de interes

personal. Se bucurau gândindu-se la gloria care le-ar fi revenit atunci când ar fi fost asociați cu Isus în împărăția Sa. Se gândeau la asta în camera de sus și se certau între ei cu privire la cine ar fi cel mai mare. Acest lucru i-a oferit lui Isus o nouă ocazie de a da dovadă de umilință, precum și de marea sa pasiune pentru slujire. El le-a spălat picioarele și le-a explicat că cel care va fi cel mai mare dintre ei va fi slujitorul tuturor.

Apoi a fost acea întrebare ciudată referitoare la posesia săbiilor. Isus voia să știe câte aveau ucenicii săi. Fiind asigurat că erau două săbii în grup, Isus a explicat că acestea erau suficiente. (Luca 22:38) Poate că această întrebare nu era atât de ciudată pentru ucenicii lui Isus la acea vreme pe cât ar putea fi pentru noi acum. Am învățat să-l considerăm Prințul păcii și un pacifist. Și, într-adevăr, el era așa, pentru că mai târziu s-a dovedit că nu a permis ca acele săbii să fie folosite în apărarea sa.

Atunci, de ce i-a întrebat pe ucenicii săi dacă aveau săbii? Acum știm că intenționa să demonstreze că nu se opunea arestării. Petru avea una dintre cele două săbii și mai târziu a încercat să o folosească pentru a împiedica arestarea Domnului său. Acest lucru i-a oferit lui Isus o ocazie minunată de a dovedi că se dădea de bunăvoie să fie crucificat. Nu numai atât, dar vindecând urechea slujitorului Marelui Preot, pe care Petru o tăiașe prin folosirea nechibzuită a sabiei sale, Isus a demonstrat că nu dorea ca nimeni să sufere din cauza lui, chiar dacă el era pe cale să sufere și să moară pentru întreaga omenire.

PÂINE ȘI PAHARUL

Isus și ucenicii săi se aflau în camera de sus pentru a lua cina de Paște în a paisprezecea zi a primei luni a Israelului, Nisan. Era o comemorare anuală a acelei nopți pline de evenimente din Egipt, când sângele primului miel de Paște a fost stropit pe pragurile și stâlpii ușilor caselor și când israeliții au mâncat Paștele în siguranță, în timp ce întâii născuți ai Egiptului au murit. Exodul 12:1-14

Dumnezeu voia ca poporul Său să-și amintească marea eliberare care a avut loc în legătură cu acea primă Paște, așa că le-a poruncit israeliților să o comemoreze în fiecare an. Dar, chiar mai important decât lecția obiectivă pentru Israel, mielul de Paște prefigura jertfa mult mai importantă a „Mielului lui Dumnezeu”, care avea să ia păcatul lumii (Ioan 1:29). Isus era acel Miel și, împreună cu ucenicii săi, a comemorat pentru ultima oară sacrificiul mielului de Paște tipic, al cărui simbol era el însuși.

La sfârșitul acestei sărbători a Paștelui, Isus a instituit o nouă ceremonie pentru urmașii săi. El a explicat că pâinea reprezenta trupul său frânt și că rodul viței de vie simboliza sângele său vărsat. Apoi le-a cerut ucenicilor săi să ia parte la acestea, explicându-le că, dacă vor continua să facă acest lucru, vor arăta moartea sa. (1 Corinteni 11:23-26). Era o slujbă simplă pe care Domnul a instituit-o astfel - doar băutul din pahar și frângerea și mâncarea împreună a pâinii nedospite. Nu era intenționată ca o continuare a cinei de Paște într-o formă nouă, ci ca o comemorare a

sacrificiului adevăratului Miel de Paște, chiar Isus, Mântuitorul lumii.

Este îndoielnic dacă discipolii din acea vreme au înțeles prea multe din ceea ce le-a spus Isus cu privire la pâine și pahar. Ei nu și-au dat seama atunci că era necesar ca Isus să moară pentru ca ei să aibă viață și să se bucure de privilegiul de a domni împreună cu el în . Ei nu au înțeles că împărăția lui nu ar fi putut oferi binecuvântările promise de Dumnezeu dacă nu se găsea o cale de a anula sentința de moarte, care trimitea întreaga omenire în mormânt.

Ei erau și mai ignoranți în privința faptului că, dacă voiau să trăiască și să domnească împreună cu Cristos, era necesar să sufere și să moară împreună cu El. Pâinea și vinul reprezentau însă un privilegiu suplimentar pentru toți adevărații urmași ai lui Cristos. Noi primim binecuvântările vieții oferite de trupul Lui frânt și sângele Lui vărsat și avem, de asemenea, privilegiul de a urma pașii Lui de sacrificiu și slujire. Ce comuniune binecuvântată, sau părtășie, este a noastră! 1 Corinteni 10:16,17

AU CÂNTAT UN IMN ȘI AU IEȘIT

Relatarea indică faptul că, după ce Isus a instituit comemorarea morții sale, ei au părăsit imediat camera de sus și s-au îndreptat spre Ghetsimani. Inima Domnului era prea plină, iar ucenicii erau prea obosiți pentru a rămâne la discuții suplimentare. Au purtat câteva conversații în timp ce ieșeau încet din oraș spre Grădină. Atunci Petru și-a afirmat disponibilitatea de a muri pentru Domnul său și a

spus că ar face acest lucru chiar dacă toți ceilalți l-ar părăsi. Și Petru a spus acest lucru din toată inima, așa cum a demonstrat mai târziu în viața sa.

Intrând în Grădina Ghetsimani, Isus i-a invitat pe Petru, Iacov și Ioan să vină alături de el și să vegheze cu el. El credea că aceștia ar fi dispuși să se roage împreună cu el, dar ei nu au putut. El s-a retras mai departe pentru a se ruga. „Dacă este posibil, să treacă paharul acesta de la mine”, a fost rugămintea lui către Tatăl, „totuși, nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu”. (Matei 26:39). Nu trebuie să presupunem că Isus a avut vreun moment dorința de a încălca legământul său de sacrificiu. El știa că voia Tatălui era ca el să moară și era hotărât să îndeplinească această voință.

Poate că Domnul nu și-a dat seama pe deplin până în acel moment că moartea lui urma să se producă într-un mod atât de rușinos, că urma să fie acuzat de blasfemie și trădare. Pentru cineva care nu făcuse altceva decât bine, care îl onorase pe Tatăl său Cereșc în fiecare gând, cuvânt și faptă, acestea erau acuzații sfâșietoare. El era bucuros să moară ca Mântuitor al lumii, dar era oare voia Tatălui ca El să sufere și în aceste alte moduri? Da, era, și, convins de aceasta, Isus era calm și mulțumit.

Ni se spune că Isus era îngrijorat și că rugăciunile Lui au fost ascultate datorită devotamentului Său (Evrei 5:7). Nu trebuie să presupunem că se temea de moarte. Dar trebuie să ne amintim în mod special că Domnul și-a riscat însăși existența când a încheiat legământul sacrificiului cu Tatăl Său (Psalmul 50:5). Dacă nu ar fi fost credincios, nu ar fi existat înviere pentru El. Prin urmare, moartea veșnică era cea care

Îl îngrijora și, fără îndoială, din această cauză a fost mângâiat, fiind asigurat că Tatăl său era încă „mulțumit” de el (Matei 3:17; Ioan 12:27,32). Binecuvântat cu această asigurare, Isus s-a resemnat după aceea la toată ignominia și rușinea care i-au fost aruncate în mod nemeritat.

În ceea ce privește ajutorul uman, Domnul a avut foarte puțin în ultimele ore ale vieții sale pământești. Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că ucenicii săi erau lipsiți de compasiune. Petru, Iacov și Ioan păreau să-i fie cei mai apropiați, iar Petru și-a dovedit cu siguranță disponibilitatea de a-l ajuta. Dar acești oameni cu mintea firească erau complet incapabili să înțeleagă încercarea prin care trecea Domnul lor. Cu toate acestea, acolo unde brațul trupesc a eșuat, Tatăl Cerească l-a susținut și i-a dat mângâiere. Isus era atât de încrezător că Tatăl său era mereu aproape și gata să-l ajute, încât i-a spus lui Petru că, dacă dorea, putea să-i ceară protecția a douăsprezece legiuni de îngeri și cererea îi va fi îndeplinită. Matei 26:53

FIUL LUI DUMNEZEU

Plecând din Ghetsimani, Isus și ucenicii au întâlnit mulțimea care ieșise din oraș pentru a-L aresta pe Cel care era destinat să fie Regele regilor. Domnul S-a predat de bunăvoie, spunându-le conducătorilor mulțimii că El era Cel pe care-L căutau. A urmat sărutul trădător al lui Iuda, efortul curajos, dar nechibzuit, al lui Petru de a-și salva Domnul de dușmanii săi, iar apoi Isus a fost dus în grabă la sala de judecată pentru a fi interogat de Marele Preot.

Marele Preot, Caiafa, l-a întrebat pe Isus: „Ești tu Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” (Matei 26:57,63; Marcu 14:61). Isus a răspuns: „Tu ai spus-o”, știind că acest răspuns, în ochii Marelui Preot, îl va face pasibil de pedeapsa cu moartea (Matei 26:64). Încă de la începutul slujirii sale, Domnul a fost provocat cu privire la faptul că era Fiul lui Dumnezeu. Satana i-a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos” de pe acoperișul Templului (Matei 4:5,6). Isus știa că era Fiul lui Dumnezeu. Pentru el nu se punea problema să fie îndepărtat printr-o demonstrație spectaculoasă, așa cum sugera Satana. Când a fost botezat, i s-a dat asigurarea că era Fiul lui Dumnezeu, când s-a auzit vocea lui Dumnezeu spunând: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.” Matei 3:17

Cu câteva luni înainte ca Marele Preot să ridice din nou această întrebare în acea noapte plină de evenimente din ultima parte a misiunii pământești a Domnului, el primise o asigurare similară a filiației sale. Acest lucru s-a întâmplat pe Muntele Transfigurării, când au răsunat din nou acele cuvinte încurajatoare: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; ascultați-l”. (Matei 17:5). Tatăl Ceresc are mijloace minunate de a-și pregăti poporul pentru încercări, și ce tărie trebuie să-i fi dat această nouă asigurare lui Isus când, mai târziu, s-a aflat în fața acelui mare preot gelos și prejudiciat care l-a întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu. În mintea lui Isus nu exista nicio îndoială cu privire la filiația Sa și, știind care va fi rezultatul, El a afirmat adevărul. Nu este ușor să rămâi ferm în adevăr când asta înseamnă

moartea, dar Isus a făcut-o și, prin aceasta, ne-a lăsat un exemplu ca să urmăm pașii Lui.

ISUS REGELE

În cele din urmă, Domnul a fost adus în fața lui Pilat. Ca reprezentant al lui Cezar, Pilat nu era interesat de acuzațiile religioase pe care iudeii le aduseseră împotriva lui Isus. Ei știau foarte bine acest lucru, așa că i-au acuzat pe Domnul că pretindea a fi rege. Dacă acest lucru era adevărat, pentru Pilat ar fi însemnat că Isus era un potențial rival al lui Cezar și, din acest motiv, trebuia să fie condamnat la moarte.

Prejudecățile religioase orbesc oamenii față de adevăr și îi împiedică să evalueze corect virtuțile și păcatele altora. Pilat nu avea prejudecăți religioase împotriva Domnului; prin urmare, după examinare, a descoperit că acuzațiile aduse împotriva lui nu aveau niciun temei real. După cum vedea el problema, chiar dacă Isus pretindea că este rege, era doar un concept religios care nu îl făcea în niciun sens real un pretendent la tronul roman. Prin urmare, Pilat dorea să-l elibereze pe Domnul, dar mulțimea furioasă, orbită de prejudecăți, nu i-a permis să facă acest lucru.

Isus îi recunoscuse lui Pilat că evreii aveau dreptate când spuneau că el era rege: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume”, a fost răspunsul său către reprezentantul Romei, când i s-a pus întrebarea. (Ioan 18:37). Și ce rege! El a avut trei ani și jumătate la dispoziție pentru a recruta serviciile celor care ar fi fost dispuși să lupte pentru el, dar nu a făcut niciun efort pentru a crea o armată. Isus l-a

împiedicat chiar și pe slujitorul său credincios, Petru, să folosească sabia pentru a-l apăra. În schimb, acest Rege al regilor a murit de bunăvoie pentru viitorii săi supuși. Nu e de mirare că o astfel de moarte trebuie comemorată! L-au încoronat pe acest rege al iubirii cu spini. L-au scuipat și l-au batjocorit. L-au pus să-și care propria cruce și, în cele din urmă, l-au răstignit pe ea pentru a muri. Deasupra capului său, la instrucțiunea „ ” a lui Pilat, au pus inscripția: „Acesta este regele iudeilor”. (Luca 23:38). Pilat voia ca lumea să știe că acest om remarcabil murea pentru că evreii îl urau și îl respinseseră ca rege al lor. Dar din punctul de vedere al lui Isus, el murea ca Mântuitor al lumii. Pentru el, circumstanțele care au dus la moartea sa nu erau importante.

În timp ce atârna pe cruce, cei care stăteau în apropiere strigau: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce”. (Matei 27:40). Aceasta era aceeași provocare pe care Satana i-o aruncase Domnului cu mai bine de trei ani în urmă. Atunci, El refuzase să facă ceva pentru a le dovedi celorlalți că era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și nici acum, atârnat pe cruce, nu a cedat ispitei de a face acest lucru. Nu era niciun motiv să facă acest lucru, la fel cum nu era niciun motiv să-i permită lui Petru să folosească sabia pentru a-l apăra.

Preoții cei mai de seamă și cărturarii ziceau între ei, batjocorind: „Pe alții i-a mântuit, pe Sine nu Se poate mântui.” (Matei 27:41,42). Ah, cât de puțin își dădeau seama că, prin refuzul de a Se mântui pe Sine, Domnul le oferea mântuirea lor și a tuturor familiilor pământului! Aceasta este marea lecție pe care

trebuie să o învețe toți cei care dobândesc viața veșnică. De aceea Isus vrea ca noi să comemorăm moartea Lui. Este important să ni se amintească astfel sursa mântuirii noastre, pentru ca noi să rămânem umili înaintea lui Dumnezeu și să realizăm pe deplin nevoia noastră – nevoia care este satisfăcută prin moartea Lui.

Pentru ca Isus să ia pe deplin locul păcătosului, era esențial ca Tatăl Ceresc să-și retragă pentru o clipă favoarea față de El. Atunci Domnul a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Marcu 15:34). Dar când a murit în cele din urmă, a făcut-o cu deplină încredere: „În mâinile Tale Îmi încredințez duhul Meu” au fost ultimele Lui cuvinte, iar slujirea Lui pământească s-a încheiat – desăvârșită triumfător în moarte. (Luca 23:46). Ca urmași ai Domnului și ca membri ai trupului lui Cristos, este privilegiul nostru să ne sacrificăm și noi. (Romani 12:1). Și când comemorăm moartea lui, ne reafirmăm și hotărârea de a-i urma cu credincioșie pașii.

Mulți, inclusiv creștinii declarați, nu realizează că suferința lui Cristos continuă în sacrificiile zilnice făcute de urmașii săi, deoarece ei sunt „împodobiți cu moartea Lui” (Romani 6:5). Dar acesta a fost modul în care planul lui Dumnezeu a funcționat în timpul Veacului Evanghelic.

În fiecare an, la data comemorării morții Domnului nostru, după apusul soarelui, mulți dintre oamenii Domnului din întreaga lume se vor aduna în localitățile lor respective și vor aminti din nou darul minunat al iubirii lui Dumnezeu, chiar pe Isus, „Mielul

d , junghiat de la întemeierea lumii”. (Apocalipsa 13:8). În același timp, ei își vor reînnoi angajamentul de a urma mai fidel pașii Mântuitorului, bucurându-se de privilegiul sacrificiului și al slujirii, pentru a putea trăi și domni împreună cu El. Romani 6:5,8; 8:17

ELIBERAREA LOR ȘI A NOASTRĂ

Nu existau rețele de radio sau televiziune care să difuzeze știrile și nici ziare sau mass-media electronică care să titreze tragicul eveniment care avea loc în seara zilei de 14 Nisan, cu mai bine de un mileniu și jumătate înainte de prima venire a lui Cristos – acea noapte în Egipt când au murit primii născuți ai fiecărei familii egiptene. Nici nu este probabil ca difuzarea unei astfel de știri să fi avut vreo valoare, deoarece fiecare familie din țară era atât de preocupată de propria durere, încât este îndoielnic dacă s-ar fi acordat prea multă atenție situației dificile a altora. Îngerul morții nu a făcut diferență între oameni, deoarece atât primul născut al faraonului, cât și cel mai umil egiptean din țară au fost loviți în acea noapte, cu atâtea secole în urmă.

Este o poveste veche, dar semnificația ei pentru poporul lui Dumnezeu devine mai importantă cu fiecare an care trece. Nu ne preocupă atât de mult faptul că au murit primii născuți ai Egiptului, cât faptul că primii născuți ai Israelului și ei au fost salvați de mâna distrugătoare care a trecut prin țară în acea noapte fatidică. Pentru ei, a fost o noapte a eliberării – eliberarea primilor născuți de la moarte și eliberarea întregului Israel din robia egipteană a doua zi.

Și astfel, în ziua de 14 Nisan, așa cum se face în fiecare an de atunci, poporul Domnului de pe tot pământul își amintește într-un mod foarte special speranța lor de eliberare ca „biserică a primilor născuți” antitipică și se bucură de perspectiva eliberării lumii omenirii din sclavia păcatului și a morții, începând în dimineața acelei zile glorioase a noului împărăție. Evrei 12:23

MIELUL PASCAL

Acesta este contextul care ajută la sublinierea semnificației Cinei Comemorative a Domnului pentru cei care se bucură de adevărul prezent. Cu toții ne amintim povestea emoționantă a modului în care primii născuți ai Israelului au fost salvați în acea noapte de Paște. Acest lucru s-a întâmplat pentru că ei au ascultat instrucțiunile lui Dumnezeu, date prin Moise, instrucțiuni care cereau vărsarea sângelui mielului de Paște. Fiecare familie de evrei trebuia să-și demonstreze credința în puterea mântuitoare a acelui sânge, aplicându-l pe ușorii și pragurile caselor lor. Orice familie care nu a făcut acest lucru a suferit împreună cu egiptenii.

Acum știm, desigur, că sângele acelui miel pascal tipic nu avea o putere mântuitoare intrinsecă, ci că Domnul oferea doar o ilustrare a minunatei providențe pentru mântuire prin darul Fiului Său iubit. Având în minte acest gând, cât de emoționante sunt cuvintele lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). (Ioan 1:29). Înțepătura morții a început să afecteze rasa umană în Grădina Edenului, iar singura

modalitate prin care această afectare putea fi îndepărtată era prin vărsarea de sânge – nu sângele unui miel, nici al taurilor și al caprelor, ci sângele prețios al lui Isus, Cel care a devenit substitutul perfect pentru viața pierdută a tatălui Adam. Evrei 9:11,12

COMEMORAREA DOMNULUI NOSTRU

Timp de mai bine de trei ani după ce Ioan l-a identificat ca fiind „Mielul lui Dumnezeu”, Isus a muncit și a slujit, dându-și viața pentru oameni. Și acum sosise momentul în care jertfa lui urma să fie desăvârșită, când urma să fie ucis ca adevăratul Miel al Paștelui, o jertfă necesară pentru a aduce izbăvirea atât bisericii, cât și lumii. Astfel, El a aranjat să se întâlnească cu ucenicii Săi într-o „cameră de sus”, pentru a lua parte împreună cu ei, pentru ultima oară, la sărbătoarea anuală a Paștelui (), care comemora circumstanțele acelei nopți de Paște din Egipt. Matei 26:17-20

După ce a terminat, Isus a luat niște pâine și fructul viței de vie și a instituit o nouă poruncă – una dintre cele două care le sunt impuse urmașilor săi, cealaltă fiind botezul cu apă, dar ambele fiind doar simboluri. El a dat pâinea ucenicilor săi și i-a invitat să o mănânce, explicându-le că aceasta reprezintă trupul său. La fel și paharul, explicându-le că acesta reprezintă sângele său și că sângele său va fi vărsat pentru ei. Matei 26:26-28

Aceasta nu era menită să fie o nouă formă a Paștelui. În ceea ce-i privea pe Isus și pe urmașii săi, comemorarea anuală a Paștelui a luat sfârșit în acea

noapte. Era doar un simbol, o umbră, care indica spre Isus și vărsarea sângelui său, iar acum că el venise și era pe punctul de a fi ucis pentru păcatele lumii, nu mai avea rost să continue ceremonia Paștelui. Ceea ce Isus le-a poruncit ucenicilor săi era menit să fie o comemorare a morții sale și să le amintească ucenicilor săi ce însemna aceasta pentru ei și partea pe care o aveau împreună cu el ca „biserica a celor întâi născuți”.

Când ne gândim la sângele vărsat al lui Isus și la trupul său frânt, reprezentate de „pâine” și „pahar”, ne ajută să realizăm faptul binecuvântat că el și-a dat viața pentru noi – că și-a vărsat sufletul până la moarte. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru aceasta! Într-adevăr, un gând pe care ar trebui să ne străduim să-l avem în minte la sărbătoarea anuală a Comemorării, și întotdeauna, este acela al recunoștinței – recunoștința pentru dragostea lui Dumnezeu care și-a dat Fiul să moară pentru noi și recunoștința pentru credincioșia lui Isus care și-a dat viața ca Mântuitor al nostru.

Singura modalitate de a ne arăta aprecierea pentru orice dar este să-l acceptăm și să-l folosim; și asta ar trebui să facem cu darul lui Dumnezeu. Ar trebui să-l acceptăm pe Isus și să folosim meritul vieții Lui sacrificate, așa cum este prevăzut în planul divin. Acceptarea deplină a lui Isus, reprezentată prin participarea la simbolurile comemorative, implică predarea completă a voinței noastre pentru a face voia Lui, acceptarea Lui ca Cap al nostru. Apoi învățăm că voia Lui pentru noi este să ne dăm viața în sacrificiu, așa cum a făcut El.

COMUNIUNEA

În concordanță cu acest gând, apostolul Pavel explică că participarea noastră la pâine și pahar reprezintă o comuniune și o participare comună, o împărtășire, la lucrarea sacrificială a lui Cristos. Este un gând care ne face să ne gândim serios, dar care ar trebui să ne inspire să slujim cu mare sânguință Domnului, pentru că pe această bază vom avea privilegiul de a trăi și de a domni împreună cu El. Romani 8:17,18

Când vom lua parte la simbolurile Comemorării din acest an, să ținem minte aceste gânduri. Să ne gândim la marea eliberare pe care o reprezintă pentru noi și pentru lumea omenirii, așa cum a fost prefigurată de experiența Israelului în Egipt. Să ne bucurăm de protecția pe care ne-o oferă sângele ca membri ai clasei primilor născuți și de partea pe care o vom avea împreună cu Isus în eliberarea întregii omeniri de păcat și moarte în acea zi mare care urmează nopții de Paște - Veacul Evanghelic. Ce perspectivă binecuvântată!

Când ne gândim la suferințele prin care a trecut Isus pentru a cumpăra această eliberare – marea contradicție a păcătoșilor care s-a abătut asupra lui, batjocura, biciuirea, cruzimea crucii – fie ca inimile noastre să răspundă cu o hotărâre și mai fermă de a-i fi credincioși, indiferent de preț. Este necesar să ne îndreptăm privirile, așa cum declară Scripturile, „ca o piatră”, pentru a urma pașii Lui de sacrificiu și suferință până la moarte, știind că Domnul ne va ajuta în fiecare moment de nevoie. Isaia 50:7

Toți ar trebui să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima. Dacă vom face acest lucru, ne vom strădui, ca sfinți ai lui Dumnezeu, să ne împlinim jurămintele de consacrare, sacrificând trupul pământesc și interesele lui, îndreptându-ne afecțiunea spre lucrurile de deasupra.

Fie ca Cina Memorială să ne găsească în fiecare an mai aproape de Domnul ca niciodată și mai recunoscători pentru tot ceea ce sângele Lui înseamnă pentru noi și va însemna pentru întreaga omenire.